

Arrest

nr. 348 132 van 9 juni 2026

in de zaken:

- I. RvV X/ II
- II. RvV X/ II
- III. RvV X/ II

In zake: I. X
 II. X
 III. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. TASER
 Koninklijke Prinsstraat 81
 1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub* I., dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 december 2025 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf.

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub* II., dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 januari 2026 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub* III., dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 januari 2026 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2026 met refertenummer X en van 11 februari 2026 met refertenummers X en X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat M. TASER, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker werd op 18 februari 2021 door de diensten van het Vlaams gewest gemachtigd om een zelfstandige activiteit als niet-Europese onderdaan uit te oefenen (beroepskaart). De beroepskaart was geldig tot 14 mei 2024. Op grond daarvan verkreeg hij op 18 maart 2021 een machtiging tot verblijf van beperkte duur (A-kaart), met dezelfde geldigheidsduur.

1.2. Zijn echtgenote (tweede verzoekster), hun meerderjarige zoon (derde verzoeker) en hun drie minderjarige kinderen kwamen begin 2021 naar België om zich bij eerste verzoeker te voegen. Zij verkregen een machtiging tot verblijf van beperkte duur op grond van gezinshereniging in toepassing van artikel 10*bis* van de vreemdelingenwet. Op 18 februari 2021 werden zij in het bezit gesteld van een bijlage 15. Op 18 maart 2021 ontvingen zij een eerste A-kaart, geldig tot 8 maart 2022. Die kaart werd nadien telkens verlengd.

1.3. Op 18 februari 2024 weigerde het Vlaams gewest de verlenging van de beroepskaart van eerste verzoeker. Hij stelde tegen die beslissing beroep in bij de bevoegde Vlaamse Minister. Dat beroep was niet opschortend.

1.4. Na het verstrijken van de beroepskaart en de daaraan gekoppelde A-kaart op 14 mei 2024 werden noch de A-kaart van eerste verzoeker, noch die van de gezinsleden nog verlengd. Eerste verzoeker en de gezinsleden werden in het bezit gesteld van een bijlage 15 in het kader van hun aanvragen tot verlenging van de A-kaart.

1.5. Op 19 februari 2025 bracht verweerder eerste verzoeker op de hoogte van het voornemen om zijn machtiging tot verblijf van beperkte duur niet langer te verlengen. Het schrijven wees op de weigering van de verlenging van de beroepskaart en kende eerste verzoeker en zijn gezinsleden de mogelijkheid toe om binnen 15 dagen te worden gehoord en elementen aan verweerder over te maken.

1.6. Op 20 maart 2025 maakte eerste verzoeker een toelichtende brief over aan verweerder, vergezeld van stukken: attesten van burens, bewijzen over zijn Jordaans bedrijf en de overschrijving van winst naar België, schoolbewijzen voor de kinderen, attesten over het ontbreken van belastingschulden en OCMW-steun, loonbrieven, rekeninguittreksels voor 2023 en 2024, attesten over de sociale bijdragen, een uittreksel uit het strafregister en een verzekeringsattest. In zijn brief lichtte eerste verzoeker toe dat de weigering van de verlenging van de beroepskaart steunde op een onvoldoende aantal gecreëerde arbeidsplaatsen, en weet hij dit aan bancaire en andere belemmeringen.

1.7. Op 22 juli 2025 deelde de dienst Lang Verblijf van verweerder aan de stad Turnhout mee dat de bijlage 15 van eerste verzoeker niet langer mocht worden verlengd. Vanaf 1 september 2025 werd zijn bijlage 15 niet meer verlengd.

1.8. Op 4 december 2025 weigerde verweerder de verlenging van de machtiging tot verblijf van beperkte duur van eerste verzoeker. Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub I*. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 14/05/2024, waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

REDENEN:

Gelet op de artikelen 9 en 13 van de wet van 15/12/1980, en het artikel 32 van het KB van 08/10/1981.

Gelet op de bijzonder voorwaarden voor ‘verdere verlenging’, gekoppeld aan de verblijfsmachtiging van betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag tot verlenging van de beroepskaart van betrokkene op 18/02/2024 werd geweigerd door het bevoegde gewest.

Overwegende dat uit de in deze beslissing aangehaalde elementen blijkt dat betrokkene niét meer voldoet aan de aan (de eventuele verlenging van) zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Aldus wordt de aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) van betrokkene geweigerd.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier.”

1.9. Op 9 januari 2026 stelde verweerder een einde aan het verblijf van tweede verzoekster en haar drie minderjarige kinderen en legde hen een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}). Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub II*. Zij is als volgt gemotiveerd:

“RECTO
BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): Y. A. M.

Nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ de minderjarige kinderen: A. Y. A. Y. °2014, E. H. A. Y.

°2008 en A. I. A. Y. °2009

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

[] er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10bis, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkenen verkregen een verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging artikel 10bis in functie van de Echtgenoot/vader, dhr. A. A. Y. M. ((...)), hierna de referentiepersoon. Zij werden op 18.02.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 18.03.2021 van haar eerste A-kaart, met een geldigheidsduur tot 08.03.2022, nadien telkens verlengbaar.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag tot verlenging van de beroepskaart van de referentiepersoon op 18.02.2024 werd geweigerd door het bevoegde gewest. Op 04.12.2025 werd tevens de verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) van de referentiepersoon geweigerd, waardoor hij geen verblijfsrecht meer heeft in België. Op basis van de gegevens uit het Rijksregister werd de referentiepersoon op 04.12.2025 effectief afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

Aangezien de referentiepersoon geen verblijfsrecht meer heeft, wordt er bijgevolg een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van betrokkenen.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, is het wel degelijk de bedoeling dat er rekening wordt gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 17 van de richtlijn 2003/86).

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot vier gezamenlijke kinderen hebben. Betrokkene en de referentiepersoon waren, of zijn nog steeds, ingeschreven op hetzelfde adres in België. Aangezien de referentiepersoon niet langer gemachtigd is tot verblijf, verliest zijn echtgenote en verliezen hun kinderen bijgevolg eveneens het verblijfsrecht dat werd verleend op basis van gezinshereniging. De aard en de

hechtheid van de gezinsbanden van de betrokkenen worden hierbij gevrijwaard. Alle gezinsleden ontvangen immers dezelfde beslissing en verliezen gezamenlijk hun verblijfsrecht, zodat het gezinsleven in het buitenland verder kan worden uitgeoefend. Wat de duur van het verblijf betreft, dient te worden vastgesteld dat deze relatief kort is. Zoals hierboven vermeld, zijn betrokkenen in februari 2021 naar België gekomen om zich bij haar echtgenoot/vader te voegen. De verblijfsduur van betrokkenen in België is niet dermate lang dat het beëindigen van het verblijf als onmenselijk zou kunnen worden beschouwd. Wat betreft het bestaan van familiale, culturele en sociale banden met het land van herkomst, kan worden gesteld dat, gelet op het feit dat betrokkenen nog niet langdurig in België verblijven en de beroepsactiviteit van de referentiepersoon reeds na korte tijd werd stopgezet, deze banden nog steeds aanzienlijk sterker zijn dan de banden die eventueel met België werden opgebouwd. Aangezien alle gezinsleden dezelfde nationaliteit hebben en zich pas recent in België hebben gevestigd, mag worden aangenomen dat zij nog steeds goed vertrouwd zijn met hun moedertaal en nauwe banden onderhouden met hun familie en kennissenkring in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Indien betrokkenen van mening zijn dat zij door de situatie in hun land van origine bescherming moet krijgen, staat het hun vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Op basis van de informatie die heden ter beschikking is in het dossier, kan er niet toe besloten worden dat hun bij terugkeer naar hun voormalige verblijfplaats, een mensonwaardige behandeling te wachten staat.”

1.10. Op dezelfde datum stelde verweerder een einde aan het verblijf van de derde verzoeker en legde hem een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater). Dit is de bestreden beslissing in de zaak sub III. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: E.

Voorna(a)m(en): Y. A. Y.

Nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: (...)2005

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

[] er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10bis, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkenen verkregen een verblijfsmachtiging op basis van gezinshereniging artikel 10bis in functie van de Echtgenoot/vader, dhr. A. A. Y. M. ((...)), hierna de referentiepersoon. Zij werden op 18.02.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 18.03.2021 van haar eerste A-kaart, met een geldigheidsduur tot 08.03.2022, nadien telkens verlengbaar.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag tot verlenging van de beroepskaart van de referentiepersoon op 18.02.2024 werd geweigerd door het bevoegde gewest.

Op 04.12.2025 werd tevens de verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) van de referentiepersoon geweigerd, waardoor hij geen verblijfsrecht meer heeft in België. Op basis van de gegevens uit het Rijksregister werd de referentiepersoon op 04.12.2025 effectief afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht.

Aangezien de referentiepersoon geen verblijfsrecht meer heeft, wordt er bijgevolg een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van betrokkenen.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, is het wel degelijk de bedoeling dat er rekening wordt gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 17 van de richtlijn 2003/86).

Uit het dossier blijkt dat de moeder van betrokkene en zijn drie broers samen met hem naar België zijn gekomen in functie van hun vader/echtgenoot. Betrokkene en zijn vader (de referentiepersoon) waren, of zijn nog steeds, ingeschreven op hetzelfde adres in België. Aangezien de referentiepersoon niet langer gemachtigd is tot verblijf, verliest zijn meerderjarige zoon bijgevolg eveneens het verblijfsrecht dat werd verleend op basis van gezinshereniging. De aard en de hechtheid van de gezinsbanden van betrokkene worden hierbij gevrijwaard. Alle andere gezinsleden ontvangen immers dezelfde beslissing en verliezen gezamenlijk hun verblijfsrecht, zodat het gezinsleven in het buitenland verder kan worden uitgeoefend. Wat de duur van het verblijf betreft, dient te worden vastgesteld dat deze relatief kort is. Zoals hierboven vermeld, is betrokkene in februari 2021 naar België gekomen om zich bij zijn vader te voegen. De verblijfsduur van betrokkene in België is niet dermate lang dat het beëindigen van het verblijf als onmenselijk zou kunnen worden beschouwd. Wat betreft het bestaan van familiale, culturele en sociale banden met het land van herkomst, kan worden gesteld dat, gelet op het feit dat betrokkene nog niet langdurig in België verblijft en de beroepsactiviteit van de referentiepersoon reeds na korte tijd werd stopgezet, deze banden nog steeds aanzienlijk sterker zijn dan de banden die eventueel met België werden opgebouwd. Aangezien alle gezinsleden dezelfde nationaliteit hebben en zich pas recent in België hebben gevestigd, mag worden aangenomen dat betrokkene nog steeds goed vertrouwd is met zijn moedertaal en nauwe banden onderhoudt met zijn familie en kennissenkring in het land van herkomst. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Indien betrokkenen van mening zijn dat zij door de situatie in hun land van origine bescherming moet krijgen, staat het hun vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Op basis van de informatie die heden ter beschikking is in het dossier, kan er niet toe besloten worden dat hun bij terugkeer naar hun voormalige verblijfplaats, een mensonwaardige behandeling te wachten staat.”

2. Samenhang

Uit de gegevens van de zaken blijkt dat de drie bestreden beslissingen nauw samenhangen. De eerste zaak betreft het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 december 2025 waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf van eerste verzoeker, de referentiepersoon, werd geweigerd. De twee andere zaken betreffen beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 9 januari 2026 waarbij een einde werd gesteld aan het verblijf van respectievelijk de echtgenote en de kinderen, enerzijds, en de meerderjarige zoon, anderzijds, telkens met bevel om het grondgebied te verlaten.

Hoewel deze beslissingen formeel afzonderlijk werden genomen en gericht zijn aan verschillende personen, is de Raad van oordeel dat de zaken een nauwe feitelijke en juridische samenhang vertonen, waardoor het aangewezen is deze samen te behandelen.

De bestreden beslissingen ten aanzien van de gezinsleden steunen immers rechtstreeks op het verlies van het verblijfsrecht van de referentiepersoon en vloeien daaruit voort. De centrale juridische vraag in alle zaken betreft de gevolgen van deze weigering voor het gezinsleven van de betrokkenen en de mate waarin de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissingen een individuele en evenredige belangenafweging heeft verricht.

Gelet op deze samenhang past het de zaken te voegen en de beroepen gezamenlijk te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

III.1. In de voorliggende beroepen voeren verzoekers middelen aan die in wezen dezelfde grieven betreffen. Zij voeren, als eerste middel, de schending aan van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, als tweede middel de schending van artikel 8 van het EVRM en, als derde middel de schending van het evenredigheidsbeginsel. De Raad citeert hieronder de middelen per grief.

III.1.1. Eerste verzoeker zet zijn eerste middel als volgt uiteen:

“EERSTE MIDDEL

Schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel

(artikelen 41 Handvest EU, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur)

De bestreden beslissing werd genomen zonder volledige en daadwerkelijke kennisname van alle relevante elementen die verzoeker in het kader van zijn hoorrecht heeft aangebracht.

De administratie heeft aldus nagelaten:

- *het dossier actueel en volledig te beoordelen;*
- *rekening te houden met lopende bewijsstukken;*
- *verzoeker effectief toe te laten zijn standpunt te laten gelden vóór de beslissing.*

Dit vormt een substantiële onregelmatigheid die de beslissing aantast.”

III.1.2. Tweede verzoekster zet haar eerste middel als volgt uiteen:

“EERSTE MIDDEL

Schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel

(artikel 41 Handvest EU en algemeen beginsel van behoorlijk bestuur)

4.De administratie heeft nagelaten een volledig en actueel onderzoek te voeren naar alle relevante elementen van het dossier, waaronder de gezinscontext en het hoger belang van de minderjarige kinderen.

Dit gebrek aan zorgvuldige voorbereiding vormt een substantiële onregelmatigheid.”

III.1.3. Derde verzoeker zet zijn eerste middel als volgt uiteen:

“EERSTE MIDDEL

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht

(artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur)

5.De administratie heeft nagelaten om alle relevante elementen eigen aan de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker te onderzoeken.

Verzoeker werd niet effectief in staat gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing werd genomen, noch werden de door hem aangebrachte of aan te brengen elementen daadwerkelijk in aanmerking genomen.

6.Dit gebrek aan zorgvuldige voorbereiding vormt een substantiële onregelmatigheid die de bestreden beslissing aantast.”

3.2.4. Een schending van het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht leidt naar Unierecht slechts tot nietigverklaring wanneer de procedure zonder die onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C 383/13 PPU, *M.G. en N.R.*, punt 38, met verwijzingen aldaar). Niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht levert een schending op.

Het horen heeft slechts zin voor zover het de overheid informatie kan opleveren die haar voor een onjuist beeld van de feiten kan behoeden of haar beoordeling kan beïnvloeden, en haar zo kan afhouden van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Verweerder bracht eerste verzoeker bij schrijven van 19 februari 2025 op de hoogte van het voornemen om zijn machtiging tot verblijf van beperkte duur niet langer te verlengen. Dat schrijven wees op de reden — eerste verzoeker beschikte niet langer over de vereiste machtiging om een zelfstandige activiteit uit te oefenen — en kende hem én zijn gezinsleden uitdrukkelijk de mogelijkheid toe om binnen 15 dagen te worden gehoord en elementen aan verweerder over te maken.

Eerste verzoeker maakte van die mogelijkheid gebruik. Hij bezorgde verweerder op 20 maart 2025 een toelichtende brief met talrijke stukken over zijn persoonlijke, professionele en familiale situatie, waaronder attesten van burens, bewijzen over zijn Jordaans bedrijf, schoolbewijzen, loonbrieven, rekeninguittreksels en attesten over fiscale en sociale verplichtingen. Hij werd dus daadwerkelijk in de gelegenheid gesteld zijn standpunt kenbaar te maken vóór de eerste bestreden beslissing. Dat verweerder die elementen uiteindelijk ontoereikend achtte om aan de verlengingsvoorwaarden te besluiten, levert geen schending van het hoorrecht of het zorgvuldigheidsbeginsel op. Eerste verzoeker toont niet aan dat een bijkomend of anders georganiseerd horen verweerder tot een andere beslissing had kunnen brengen.

De uitnodiging van 19 februari 2025 strekte zich uitdrukkelijk uit tot de gezinsleden van eerste verzoeker. Eerste verzoeker bracht in zijn schrijven van 20 maart 2025 ook stukken aan over de gezinscontext en de schoolsituatie van de kinderen. De tweede en derde bestreden beslissing van 9 januari 2026 vloeien bovendien rechtstreeks voort uit het verlies van het verblijfsrecht van de referentiepersoon. Verzoekers kenden de doorslaggevende feitelijke elementen. Zij tonen niet aan dat een afzonderlijke hoorprocedure nieuwe of relevante gegevens had kunnen opleveren die verweerder van een andere beslissing had kunnen afhouden.

Voor zover de tweede verzoekster klaagt over het ontbreken van een zorgvuldig onderzoek naar de gezinscontext en het hoger belang van de minderjarige kinderen, blijkt uit de motieven van de beslissing dat een onderzoek werd verricht naar de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf en de banden met het herkomstland, en daarbij rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. De Raad onderzoekt de belangenafweging zelf verder onder het tweede middel.

3.2.5. De middelen zijn niet gegrond.

3.3.1. Eerste verzoeker zet zijn tweede middel als volgt uiteen:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven)

De bestreden beslissing houdt geen enkele concrete belangenafweging in tussen:

- het gezinsleven van verzoeker (vier minderjarige kinderen, schoolintegratie, stabiliteit),*
- en het vermeende migratiebelang.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist een reële proportionaliteitstoets, die hier manifest ontbreekt.”

3.3.2. Tweede verzoekster zet haar tweede middel als volgt uiteen:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 8 EVRM

5.De beslissing bevat geen concrete en individuele belangenafweging tussen het recht op gezinsleven en het nagestreefde migratiebelang.

Een reële proportionaliteitstoets, zoals vereist door vaste rechtspraak van de Raad, ontbreekt volledig.”

3.3.3. Derde verzoeker zet zijn tweede middel als volgt uiteen:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 8 EVRM — recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

7.De bestreden beslissing bevat geen concrete en individuele belangenafweging tussen het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven en het door de overheid ingeroepen migratiebelang.

8.De impact van de beslissing op het gezinsleven van verzoeker, die integraal deel uitmaakt van een samenwonend gezin in België, werd niet onderzocht. Een daadwerkelijke proportionaliteitstoets, zoals vereist door vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ontbreekt volledig.”

3.3.4. In hun tweede middel voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM, aangezien zij een ongerechtvaardigde inmenging zouden vormen in hun recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Het bestaan van een gezinsleven tussen eerste verzoeker, de tweede verzoekster en hun vier kinderen, onder wie de derde verzoeker, wordt niet betwist. De eerste bestreden beslissing weigert de verlenging van het verblijf van eerste verzoeker. De tweede en derde bestreden beslissing beëindigen het verblijf dat de gezinsleden op grond van gezinshereniging genoten en gelasten hen het grondgebied te verlaten. De

bestreden beslissingen vormen een inmenging in het gezinsleven van verzoekers in de zin van artikel 8.2. van het EVRM.

Die inmenging is bij wet voorzien — de artikelen 9, 10*bis* en 13 van de vreemdelingenwet— en streeft een legitiem doel na, met name de controle op de toegang en het verblijf van vreemdelingen op het grondgebied. Zij moet daarnaast noodzakelijk en proportioneel zijn. De Raad gaat in het kader van zijn wettigheidstoezicht na of verweerder een zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke belangenafweging maakte (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106). De Raad treedt daarbij niet in de plaats van verweerder.

De bestreden beslissingen scheiden het gezin niet. Het feit dat vooralsnog geen formeel terugkeerbesluit werd genomen ten aanzien van eerste verzoeker, doet er geen afbreuk aan dat er een einde kwam aan zijn recht op verblijf. Eerste verzoeker toont niet aan dat er wat hem betreft elementen zijn die hem verhinderen zijn gezin te vergezellen. Met betrekking tot het belang van het kind, wijst de Raad er op dat dit belang er in de eerste plaats bestaat in het behoud van de eenheid van het gezin (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), § 135-136). Die eenheid blijft hier bewaard.

Het tweede aspect van het belang van het kind betreft het welzijn van de kinderen. Eerste verzoeker legde schooldocumenten voor. Die betreffen gewone schoolgang en tonen geen bijzondere onderwijsbehoeften of andere noden aan. De drie minderjarige kinderen kunnen in het herkomstland naar het regulier onderwijs overstappen. Hun leeftijd, hun korte verblijf sinds februari 2021 en hun vertrouwdschap met de moedertaal laten toe dat zij zich daar aanpassen. Een zekere mate van moeilijkheid bij terugkeer volstaat op zich niet (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 117). Het hoger belang van het kind weegt zwaar in de afweging, maar legt niet het verblijf van elk kind op (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a./Verenigd Koninkrijk*).

Verzoekers verkregen hun verblijf op grond van gezinshereniging in functie van eerste verzoeker. Dat verblijf was afgeleid en van beperkte duur, gekoppeld aan diens machtiging tot arbeid. Toen het Vlaams gewest op 18 februari 2024 de verlenging van de beroepskaart weigerde, viel de juridische grondslag voor het verblijf weg. Vanaf het verstrijken van de A-kaarten op 14 mei 2024 verbleven eerste verzoeker en zijn gezinsleden op een bijlage 15 in afwachting van een beslissing op hun verlengingsaanvragen. Zij konden niet uitgaan van een voortgezet, onbeperkt verblijf. Het gezinsleven bestendigde zich dus in een periode waarin de verblijfsstatus precair was, zodat slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108). Verzoekers tonen zulke omstandigheden niet aan.

Verweerder heeft de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf en de banden met het herkomstland betrokken, en daarbij rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat deze afweging onzorgvuldig en niet kennelijk onredelijk zou zijn.

De middelen zijn niet gegrond.

3.4.1. Eerste verzoeker zet zijn derde middel als volgt uiteen:

“DERDE MIDDEL

Schending van het evenredigheidsbeginsel

De beslissing leidt tot disproportionele gevolgen, waaronder:

- *ontwrichting van het gezinsleven;*
- *schoolse onderbreking van minderjarige kinderen;*
- *verlies van huisvesting en sociale stabiliteit.*

Minder ingrijpende maatregelen werden niet onderzocht, hetgeen strijdig is met vaste rechtspraak.”

3.4.2. Tweede verzoekster zet haar derde middel als volgt uiteen:

“DERDE MIDDEL

Schending van het evenredigheidsbeginsel

6. De beslissing leidt tot disproportionele gevolgen, waaronder:

- *ontwrichting van het gezinsleven;*
- *psychologische en pedagogische schade voor de minderjarige kinderen;*
- *verlies van woonst en sociale stabiliteit.*

7 .Minder ingrijpende maatregelen werden niet onderzocht.”

3.4.3. Derde verzoeker zet zijn derde middel als volgt uiteen:

“DERDE MIDDEL

Schending van het evenredigheidsbeginsel

9.De beslissing leidt tot kennelijk disproportionele gevolgen. waaronder:

- de gedwongen scheiding van verzoeker van zijn gezin;*
- de verbreking van zijn school- en integratietraject;*
- ernstige aantasting van zijn sociale en emotionele stabiliteit.*

10.De administratie heeft geen enkele minder ingrijpende maatregel overwogen, hoewel dergelijke alternatieven voorhanden waren.”

3.4.4. In hun derde middel voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen het evenredigheidsbeginsel zouden schenden, aangezien zij buitensporige gevolgen zouden hebben in verhouding tot het nagestreefde doel en minder ingrijpende maatregelen niet zouden zijn onderzocht.

Het evenredigheidsbeginsel wordt slechts geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De Raad herinnert eraan dat het evenredigheidsbeginsel de overheid niet verplicht om de minst belastende maatregel te kiezen, noch de Raad toelaat zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen werden genomen naar aanleiding van het vastgestelde verlies van het verblijfsrecht van eerste verzoeker wegens het niet langer vervuld zijn van de wettelijke verblijfsvoorwaarden. De gevolgen die verzoekers hieraan verbinden, vloeien voort uit de toepassing van de geldende verblijfsreglementering en kunnen niet los worden gezien van het ontbreken van een recht op verder verblijf.

Voor zover verzoekers hun betoog inzake evenredigheid laten samenvallen met de gevolgen van de beslissingen voor hun privé- en gezinsleven, stelt de Raad vast dat deze elementen reeds werden onderzocht in het kader van de beoordeling van het tweede middel, ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Uit die beoordeling is niet gebleken dat de genomen maatregelen kennelijk onevenredig zijn.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder, gelet op de vastgestelde situatie, gehouden was om minder ingrijpende maatregelen te nemen of dat hij op grond van dezelfde feitelijke gegevens redelijkerwijze tot een andere beslissing had moeten komen.

Het derde middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X/ II, X/ II en RvV X/ II worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 753, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT